

ΝΙΚΑΡΧΟΣ ΕΕΝΩΝΟΣ, ΑΚΑΡΝΑΝ, ΜΥΣΤΗΣ

*

‘Ο κ. Στέφανος Δραγούμης, ο πρός την πολιτική και τὰς Μούσας γαριέντως θεραπεύων, δεινὸς δ’ ὁν, ως ὄλιγοι, φιλόλογος, ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἀρμονίᾳ»¹ παρατηρήσεις τινὰς περὶ τῆς ἐξ Ἀκαρνανίας ἐπιτυμνίου ἐπιγραφῆς, ἵνας τὸ πρῶτον μὲν ἐδημοσίευθη ὡφ' ἡμῶν² ἐξ ἀντιγράφου ληρθέντος ἐπὶ τόπου ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημοσιῶν σχολείων κ. Τσιμικάλη, ἀνεδημοσίευθη δὲ καὶ ἐν ταῖς Ἀνακοινώσεσι τοῦ ἐν Αθήναις Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου³. Εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας τοῦ δεινοῦ ὄντως λογίου ἔχομεν ν̄ ἀντιπαρατηρήσωμεν τὰ ἐξῆς.

Ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ «Οὐ με πατήρ με, ζεῖνοι, οὐδέ με μάτηρ», ο κ. Δραγούμης, θεωρῶν κακόζηλον τὴν τριπλῆν ἐπανάληψιν τοῦ Μέ, διορθοῖ τὸ Οὐ με εἰς Οὐ μέν. ‘Αλλ’ ἡ διόρθωσις αὕτη, πλὴν τοῦ δτι προσκρούει εἰς τὸ μέτρον, ὡς καὶ αὐτὸς παρετήρησε, δὲν εἶναι νομίζομεν, καὶ ἐπολύτως ἀναγκαῖα, διότι τοιαῦται ἐπανάληψεις ἢ ἐπαναδιπλώσεις, ως ἐλέγοντο ἐν τῇ ῥητορικῇ, δὲν εἶναι ὅλως ἀσυνήθεις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς πιθανοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. ‘Αλλως τε καὶ παρέλκον φαίνεται κυρίως τὸ δεύτερον Μέ, (πατήρ με), ὡστε, ἐν κριθῇ ἐξάπαντος ἀναγκαῖα διόρθωσις, αὕτη ἡδύνατο ἴσως νὰ εἴναι ἡ ἐξῆς. Οὐ με πατήρ, ω ζεῖνοι, οὐδέ με μάτηρ. Έν δὲ τῷ ἒκτῳ στίχῳ «Νίκαρχος μύσταις ἀμυγα ναιετάων», τὸ μύσταις ἀμυγα ναιετάω ἐξηγεῖ ως σημαίνον ἐν Ἀδον, μετὰ μακάρων οἰκεῖ, διότι, λέγει. «ἐκ τοῦ τάφου φωνεῖ ὁ νεκρός». Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐρμηνείας ταύτης ἀναφέρει ο κ. Δραγούμης μετὰ ζηλευτῆς πολυμαθίας τὴν γνώμην, ἣν εἶχεν οἱ ἀρχαῖοι: ‘Ελληνες περὶ μυστῶν καὶ τοῦ ἐν Ἀδου βίου αὐτῶν, δτι μόνοι οὗτοι ἡσαν μετὰ θάνατον ὅλθιοι καὶ μακάριοι⁴. ἐπειδὴ δὲ ὁ κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν δολοφονηθεὶς Νίκαρχος

¹ Τεῦχ. Θ', σ. 584—86.

² Ἀρμονίας τεῦχ. ΣΤ' σ. 352—53 καὶ Ζ' 464.

³ Mitth. d. D. Arch. Inst. XXV, 143.

⁴ Πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ κ. Δραγούμητ, ἀναφεύομενοις χωρίοις τῶν ἀσχίων τοῖς καὶ Ηλωτίνοις ἐν Ἐννεπέδ. Α', 6. σ. 55, Λ.

Ξέρωνος ὁ Ἀκαρνάν ἦτο προδόλως καὶ ἐν τῇ ἐπὶ γῆς ζωῇ μύστης, μετὰ τῶν μυστῶν διατρίβει καὶ ἐν "Ἄδου καὶ διὰ τοῦτο σύδεν κακὸν ἔπαθε δολοφονηθεῖς, ἀναγγέλλει δὲ τοῦτο διὰ τῆς οράσεως μύσταις ἄμμυγα ναιετάων, ἵν εἰς μύσταις ἄμμυγα ναιετάων διαρθοῖς ὁ ἐρμηνεύων, ἵνα γίγλωσσικῆς ὁρθοτέρα καὶ κάλλιον πρὸς τὸν θλίλον λόγον ἡρμοσμένη. Πάντα ταῦτα ποφά καὶ καλά, οὐδὲ θὰ ἦτο οὕτως ἀνάζητήσῃ τις, ποῦ τῆς γῆς διέτριβε μετὰ μυστῶν ὁ Νίκαρχος. ἀφοῦ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ θὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐν "Ἄδου διατριβῆς αὐτοῦ. 'Αλλ' ἡ ὅλη ἔννοια τοῦ ἐπιγράμματος ἀποκλείεται, νομίζουμεν, τοιαύτην ἐρμηνείαν. 'Ο Νίκαρχος ἀφηγεῖται ἐν αὐτῷ, τίς ἦτο καὶ πῶς ἔζη ἐπὶ γῆς καὶ πῶς ἐδολοφονήθη νεαρὸς καὶ μεμνηστευμένος ἴσως τὸ Μόσχιον, πρὸς ὃ ἐπευθύνει τὸν ὄστατον χαρετισμόν, τὴν δὲ ὅλην διήγησιν του διήκει πνεῦμα λύπης καὶ οἴκτου διὰ τὸ πάθημα, διὸ καὶ ἐκπρᾶ εἰς δεινήν κατὰ τοῦ δολοφόνου κατάραν, ὃ μέγας "Αἴδα, τόρ με κατακτείνατα αἷρα καταστορέοις. Πῶς λοιπὸν ἀρμόζει ἐνταῦθα ἡ καυχητικὴ πληροφορία, ὅτι ἐν "Ἄδῃ οἴκει μετὰ μακάρων, ἀφοῦ μάλιστα τοῦτο ἦτο εὔνοητον, καὶ ἐπὶ γῆς διατελέσαντος μύστου τοῦ δολοφονηθέντος; Δέν θὰ ἦτο ὅλως ἀπροσδιώνυσον μετὰ τὸ πικρὸν παράπονον διὰ τὴν πρόωρον τῆς ζωῆς ἀπώλειαν νὰ ἐπιλέγῃ, καὶ δὴ παρεμπιπτόντως, δτι καλὰ περὶ ἐν "Άδῃ; Πλὴν τούτου, ποῦ ἄλλοι παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις ἀπαντῷ ἡ φράσις μιήστας ναιετάν λεγομένη περὶ τοῦ ἐν "Άδῃ βίου τῶν μακάρων; Διὰ ταῦτα πάντα ἐνομίσαμεν δτι ὁ Νίκαρχος ὅμιλει περὶ τοῦ ἐπὶ γῆς μετὰ μυστῶν βίου του, δπερ ἀπετέλει πρόσθετον ἀπολεσθεῖσαν διὰ τῆς δολοφονίας εὐτυχίαν καὶ ἀγαθόν, καὶ ἀνεζητήσαμεν, ποῦ τῆς γῆς διέτριβε μετὰ μυστῶν, φυσικὸν δὲ θεώρησε τοῦτο καὶ ὁ ἐν ταῖς Ἀνακοινώσεσιν ἀναδημοσιεύσας τὴν ἐπιγραφήν, δστις οὐδὲν εἰς τὰς ἐρμηνευτικὰς ἡμῶν παρατηρήσεις ἔκρινεν ἀναγκαῖον ν ἀντιπαρατηρήση.

Μάλλον ὁρθὴ φαίνεται ἡμῖν ἡ διόρθωσις, ἵν ποιεῖται ὁ κ. Δραγούμης ἐν τῷ ἑδόμῳ στίχῳ, Οὐδὲ γονεῦσιν ἕοις ἀποδοὺς χάριν ὡς μέγας "Αἴδα, μεταβαλὼν τὸ ἀνακολούθως τεθειμένον τριτοπρόσωπον ἕοις εἰς τὸ συμφωνότερον πρὸς τὸν λοιπὸν λόγον πρωτοπρόσωπον ἐμοῖς, καίτοι καὶ τοιαῦται ἀνακολουθίαις τοῦ λόγου δὲν εἶναι πολὺ σπάνιαι οὔτε ἐν τῇ ἀργαίᾳ οὔτε ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἐλληνικῇ.

"Ἐτ 1900 Σεπτεμβρίου 10η.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Μακεδόν.